

BEROEP IN CASSATIE DOOR:

, beklaagde, d.d. 17/10/2006, tegen alle
beschikkingen van het arrest

BEROEP IN CASSATIE

verworpen op 06.03.2007

Nr.
van het arrest

Nr. 2006/4022
van het repertorium

Nr. 61 P 2005
van het parket-generaal

ARREST

Het Hof van Beroep zetelende te Antwerpen
12de kamer
recht doende in Correctionele Zaken,
verleent het volgende arrest:

Inzake van het Openbaar Ministerie

tegen

1.
geboren
wonende te

beklaagde

op 7 september 2006 vertegenwoordigd door Mr.
, advocaat bij de balie van
op 14 september 2006 afwezig

2.
geboren
wonende te

beklaagde

op 7 september 2006 aanwezig en bijgestaan door
Mr. , advocaat bij de balie van
op 14 september 2006 afwezig

Beklaagd van:

De eerste en de tweede:

Te tuss²en 1 augustus 2000 en datum der
onderhavige dagvaarding:

I.

bij inbreuk op artikel 11 § 1, strafbaar gesteld bij artikel 13,1° bis van het Decreet tot bescherming van monumenten en stads- en dorpsgezichten van 3 maart 1976 als eigenaar, erfpachthouder, opstalhouder en/of vruchtgebruiker van een beschermd monument of van een beschermd stads- of dorpsgezicht gelegen onroerend goed, door niet de nodige instandhoudings- en onderhoudswerken uit te voeren of te hebben laten uitvoeren, het hierna vermelde goed niet in goede staat te hebben gehouden, te hebben ontsierd of beschadigd of vernield te hebben, in casu met inbegrip van de hoeve en hun omgeving gekend onder de kadastrale gegevens,

, als monument en dorpsgezicht beschermd bij Besluit van de Secretaris-generaal van openbaar onderwijs van 19 juli 1943 en bij Koninklijk Besluit van 3 juli 1981.

II.

Bij inbreuk op de artikelen 2, 3, 12, 15 tot 32, 56, 58 en 59 van het Decreet van 2 juli 1981 betreffende de voorkoming en het beheer van afvalstoffen, zoals gewijzigd bij Decreet van 20 april 1994, spijs het verbod afvalstoffen verwijderd of achtergelaten te hebben in strijd met de voorschriften van het Decreet of de uitvoeringsbesluiten ervan, in casu, sluikstorten van een 20 tal autowrakken.

overschrijving:
Hypotheekbewaring
kosten 77,69 euro
De bewaarder (get)

* * *

Gelet op de hogere beroepen ingesteld

- op 7 december 2004 door beklaagde
tegen alle schikkingen te zijne laste
- op 9 december 2004 door beklaagde
tegen alle schikkingen te zijne laste
- op 10 december 2004 door het Openbaar Ministerie
tegen alle schikkingen op strafgebied tegen beide
beklaagden

tegen het vonnis, op tegenspraak gewezen door 1
rechter op 26 november 2004 door de correctionele
rechtbank van Tongeren, dewelke als volgt heeft
beslist:

...

Datum dagvaarding: 18/12/2003

...

Verklaart de eerste beklaagde
niet plichtig aan het hem ten laste gelegde feit
sub II en spreekt hem hiervan vrij;

Verklaart eerste beklaagde
wel plichtig aan het hem ten laste gelegde feit
sub I en veroordeelt hem hiervoor tot een
GELDBOETE van 150,00 euro, verhoogd met 40
opdecimen (x 5) en gebracht op 750,00 euro of een
vervangende gevangenisstraf van één maand;

Verklaart tweede beklaagde
plichtig aan de hem ten laste gelegde feiten sub I
en II en veroordeelt hem voor deze feiten samen
tot een GELDBOETE van 200,00 euro, verhoogd met 40
opdecimen (x 5) en gebracht op 1.000,00 euro of
een vervangende gevangenisstraf van één maand;

Beveelt lastens beide beklaagden het herstel van
de plaats, meer bepaald het kasteel
gekend onder de kastrale gegevens

en in de oorspronkelijke toestand, meer
bepaald:

- de herstelling van de dakspanten, muurplaten en
ankerbalken van kasteel en hoevegebouwen;
 - het vernieuwen van alle dakbedekkingen van
kasteel en hoevegebouwen;
 - het dichten van raam- en deuropeningen;
- dit alles binnen een termijn van achttien maanden
vanaf heden, onder verbeurte van een dwangsom van
200,00 per dag vertraging in de tenuitvoerlegging
van de herstelmaatregel;

Veroordeelt tweede beklaagde
alle autowrakken te verwijderen van het perceel
, gekend onder de kadastrale gegevens ,

, binnen een termijn
van 60 dagen en bij gebreke hiervan tot betaling
van de kosten die voor deze verwijdering worden
gedaan door of op last van de overheid, op
eenvoudige voorlegging van de rekening of factuur;

Verplicht elk der beklaagden bij wijze van
bijdrage tot de financiering van het bijzonder
Fonds tot hulp aan de slachtoffers van
opzettelijke gewelddaden tot betaling van € 10,00
(tien euro), verhoogd met 45 opdecimen (x 5,5) en
gebracht op € 55,00 (vijfenvijftig euro);

Legt aan elk der beklaagden een vergoeding op van
25 EUR;

Veroordeelt beklaagden solidair tot de
strafkosten, deze begroot zijnde op 99,65 euro.

Beveelt de inschrijving van onderhavig eindvonnis
op de kant van de overschrijving van de
dagvaarding, conform art. 84 van de hypotheekwet;

* * *

I. Procedure.

Het Openbaar Ministerie wordt gehoord in zijn
vordering.

De eerste beklaagde wordt gehoord in zijn middelen
van verdediging, ontwikkeld door mr. M. ,
advocaat bij de balie van

De door deze partij neergelegde stukken worden in
het beraad betrokken.

De tweede beklaagde wordt gehoord in zijn middelen
van verdediging, ontwikkeld door mr. ,
advocaat bij de balie van

De door deze partij neergelegde conclusie en
stukken worden in het beraad betrokken.

De hogere beroepen van de beide beklaagden en van het Openbaar Ministerie, naar vorm en termijn regelmatig, zijn ontvankelijk.

De eerste rechter heeft terecht gepreciseerd dat de einddatum van de tenlastelegging 18 december 2003 is.

De feiten der tenlastelegging sub I en II dienen, overeenkomstig de vorderingen van het Openbaar Ministerie daartoe, als volgt geactualiseerd:

sub I:

"Bij inbreuk op artikel 11§1, strafbaar gesteld bij artikel 13,1°bis van het Decreet tot bescherming van Monumenten en Stads- en Dorpsgezichten van 3 maart 1976 thans strafbaar gesteld overeenkomstig de artikelen 11§1 en 13§1,3° van het Decreet van 3 maart 1976 tot bescherming van Monumenten en Stads- en Dorpsgezichten, gewijzigd bij de decreten van 18 december 1992, 22 februari 1995, 22 december 1995, 8 december 1998, 18 mei 1999, 7 december 2001, 21 november 2003 en 30 april 2004, als eigenaar, erfpachthouder, opstalhouder en/of vruchtgebruiker van een beschermd monument of van een beschermd stads- of dorpsgezicht gelegen onroerend goed, door niet de nodige instandhoudings- en onderhoudswerken uit te voeren of te hebben laten uitvoeren, het hierna vermelde goed niet in goede staat te hebben gehouden, te hebben ontsierd of beschadigd of vernield te hebben, in casu het kasteel van Heers met inbegrip van de hoeve en hun omgeving gekend onder de kadastrale gegevens,

1ste

, als monument en dorpsgezicht beschermd bij Besluit van de Secretaris-generaal van openbaar onderwijs van 19 juni 1943 en bij Koninklijk Besluit van 3 juli 1981."

sub II:

"Bij inbreuk op de artikelen 2, 3, 12, 15 tot 32, 56, 58 en 59 van het Decreet van 2 juli 1981 betreffende de voorkoming en het beheer van afvalstoffen, zoals gewijzigd bij Decreten van 20 april 1994 en 22 april 2005, spijs het verbod afvalstoffen verwijderd of beheerd te hebben in strijd met de voorschriften van het Decreet of de uitvoeringsbesluiten ervan, in casu, sluikstorten van een 20-tal autowrakken".

Deze nieuwe misdrijfomschrijvingen beogen dezelfde feiten als deze die ten grondslag liggen aan de vordering en beklaagden werden daarvan in kennis gesteld enerzijds door voeging door het Openbaar Ministerie van de tekst bij kantschrift van 30 maart 2005 en anderzijds ter terechtzitting van dit Hof van beroep d.d. 7 september 2006 en zij hebben zich daarop kunnen verdedigen.

II. Motivering ten gronde.

Op strafrechtelijk gebied.

01. De schuld van de beide beklaagden aan de hen ten laste gelegde feiten sub I zoals geactualiseerd is bewezen gebleven na hernieuwd onderzoek door het Hof ter terechtzitting en aan de hand van de stukken waarop het Hof vermag acht te slaan en om de oordeelkundige overwegingen van de eerste rechter, door beklaagden niet weerlegd zijnde, die het Hof bijtreedt en alhier overneemt en als volgt aanvult.

Beklaagden wordt niet verweten geen restauratiewerken uitgevoerd te hebben ter waarde van 25.000.000 euro doch wel dat zij al die tijd bewust niets ernstigs ondernomen hebben om het verval van hun eigendom tegen te gaan; uit het dossier blijkt duidelijk dat beklaagden bewust geen enkel onderhouds- of instandhoudingswerk ooit tijdens de misdrijfperiode uitgevoerd hebben.

Hun bewering daartoe niet financieel in de mogelijkheid te zijn is niet aangetoond; de vaststellingen wijzen op het gewoon laten verrotten van de toestand en het uitvoeren van enkele kunstgrepen zoals het aanbrengen van golfplaten, folie of shingles tot opvulling van de grootste dakgaten kan niet ernstig als onderhoud of instandhouding aangezien worden.

Hun blijkbaar mislukte pogingen om de eigendom te verkopen ontslaat hen niet van de wettelijke verplichting om in tussentijd het eigendom te onderhouden en in stand te houden en beklaagden tonen niet aan in een toestand van overmacht te zijn geweest.

02. Terecht heeft de eerste rechter aangenomen dat eerste beklaagde niet schuldig is aan de hem ten laste gelegde feiten sub II zoals geactualiseerd; de gronden zijn blijkbaar verdeeld en uit niets blijkt dat de autowrakken op enig perceel, eigendom van deze beklaagde, aangetroffen zijn geworden.

03. Tweede beklaagde daarentegen bevestigt dat de aangetroffen autowrakken door hem geplaatst - beheerd - zijn geworden; zijn bewering dat het om te herstellen voertuigen ging is ongeloofwaardig en de vaststellingen tonen integendeel aan dat het om werkelijke wrakken gaat, klaar voor de schroot; het feit trouwens dat hij in tussentijd reeds enkele wrakken heeft afgevoerd wijst op zijn schuld en ook zijn verklaring van 21 februari 2006: "voor het ogenblik bevinden er zich nog een vijftal autowrakken op het domein ..." geeft voldoende aan dat het niet ging om te herstellen voertuigen.

04. De eerste rechter nam terecht aan dat de verschillende misdrijven zoals bewezen bevonden sub I en II zoals thans geactualiseerd in hoofde van de tweede beklaagde de opeenvolgende en voortgezette uitvoering zijn van een zelfde misdadig opzet zodat bij toepassing van artikel 65 lid 1 van het Strafwetboek alleen de zwaarste straf dient uitgesproken.

05. De eerste rechter legde een wettige en aan de persoon van ieder van de beide beklaagden, daarbij rekening houdende met hun strafrechtelijk verleden, en aan de omstandigheden en de relatieve ernst van de feiten aangepaste bestraffing op aan elk van de beide beklaagden, zodat het Hof ook deze bestraffingen bevestigt omwille van de oordeelkundige redengeving van de eerste rechter die het Hof bijtreedt en herneemt; het Hof stelt vast dat de duurtijd van de vervangende gevangenisstraf aangepast is aan de omvang van de respectievelijk opgelegde geldboetes.

06. Gelet op de aard, de omvang en de bijzondere ernst van de feiten en mede om reden dat niet aangetoond wordt dat hun declassering zou bevorderd worden door het uitspreken van een straf, ging de eerste rechter terecht niet in op het verzoek om de opschorting van de uitspraak van de veroordeling te bevelen; ook het Hof gaat om die redenen niet in op dat verzoek, temeer nu zulks niet van aard zou zijn om aan de beklaagden het zwaarwichtige karakter van de feiten duidelijk te maken met respect voor monumenten en dorpsgezichten.

07. Aan beide beklaagden, die daartoe in de wettelijke voorwaarden verkeren, kan, gelet op hun gunstig strafrechtelijk verleden, de gunstmaatregel van het uitstel van de tenuitvoerlegging van de opgelegde straffen verleend worden, mede met het oog op hun sociale reclassering.

Hopelijk zal dit uitstel de beklaagden er toe aanzetten zich in de toekomst beter te gedragen, daar zij moeten weten dat bij een volgende veroordeling het thans verleende uitstel kan herroepen worden; de duur van het uitstel dient bepaald op een jaar teneinde een preventieve werking te verkrijgen.

De Herstelvordering.

a) decreet monumenten, stads- en dorpsgezichten:

Nu de feiten sub I en zoals geactualiseerd bewezen zijn dient ingegaan op de herstellvordering in de mate zoals hierna bepaald, deze vordering tot herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand uitgaande van een door de Vlaamse regering aangewezen ambtenaar en tijdig en regelmatig bij het parket ingeleid.

Het feit dat de overheid vooralsnog niet zou besluiten tot onteigening maakt de thans aanhangige vordering tot herstel niet onredelijk; ook het recht op genot in hoofde van de beklaagden blijft door dergelijke vordering onverkort terwijl de eis tot herstel te dezen het algemeen belang dient; beklaagden kunnen niet, onder het mom van het bewonen van een beschermd geheel, eisen dat de overheid alle kosten zonder meer draagt en dat zijzelf enkel het genot hebben zonder last.

Nu de herstelmaatregel overeenkomstig artikel 15 van het decreet van 3 maart 1976 tot bescherming van monumenten en stads- en dorpsgezichten beoogt de schadelijke gevolgen van het door de beklaagden gepleegde misdrijf te doen ophouden is het te dezen irrelevant of die gevolgen ook mede door andere feiten zijn veroorzaakt; beklaagden hebben door hun misdrijf tot het ontstaan van de schade bijgedragen in die zin dat zonder dit misdrijf de schade zoals in concreto vastgesteld niet zou zijn ontstaan zodat derhalve het te hunnen laste te bevelen herstel zich uitstrekt tot de gehele schade.

Deze herstellvordering is zowel intern als extern wettig en beoogt op gepaste, aangepaste doch noodzakelijke wijze het herstel van de gevolgen van het door de beklaagden gepleegde misdrijf, steunt op wettige motieven en is niet kennelijk onredelijk noch is er enige schending van artikel 159 G.W..

Gelet op al deze gegevens en overwegingen bestaat er geen aanleiding om een prejudiciële vraag te

stellen aan het Arbitragehof nu het antwoord erop niet onontbeerlijk is om in deze zaak uitspraak te kunnen doen; dat de regelgeving in zake van landschapszorg anders luidt dan in zake van monumenten, stads- en dorpsgezichten is niet relevant nu deze geen gelijke categorieën vormen.

Het herstel te dezen houdt in: herstelling van de dakspanten, muurplaten en ankerbalken van kasteel en hoevegebouwen, vernieuwen van alle dakbedekkingen van kasteel en hoevegebouwen en het dichten van raam- en deuropeningen.

Het past om te dezen de termijn voor het herstel te bepalen op de maximale limiet van drie jaar vanaf het in kracht van gewijsde gaan van huidig arrest.

Verder komt het passend over om een dwangsom op te leggen waarvan het bedrag dient bepaald op 100 EUR per dag vertraging indien niet vrijwillig door beklaagden wordt overgegaan tot het herstel van de plaats in zijn vorige toestand, zoals boven aangegeven, en dit binnen de opgelegde hersteltermijn, met dien verstande dat die dwangsom zal opvorderbaar zijn vanaf de eerste dag na de hoger vermelde hersteltermijn in zoverre het huidig arrest vooraf werd betekend; er is geen enkele aanleiding om de verbeuring van de dwangsom in de tijd te beperken nu de verleende hersteltermijn ruim voldoende overkomt en het nog steeds in eerste instantie de beklaagden zijn die tot het effectieve herstel moeten overgaan.

b) afvalstoffendecreet:

Overeenkomstig artikel 59 van het Afvalstoffendecreet past het om tweede beklaagde te veroordelen tot het verwijderen van alle autowrakken en dit binnen een termijn van zes maanden; om tweede beklaagde te verplichten hieraan vrijwillig gevolg te geven past het om ook hiertoe een dwangsom op te leggen ten bedrage van 25 EUR per dag vertraging indien niet vrijwillig door deze beklaagde wordt overgegaan tot algehele verwijdering van alle autowrakken op de gronden rond het kasteel en de hoevegebouwen en dit binnen de opgelegde termijn, met dien verstande dat de dwangsom zal invorderbaar zijn vanaf de eerste dag na de hoger vermelde termijn in zoverre huidig arrest vooraf werd betekend.

OM DEZE REDENEN:**HET HOF,**

Recht doende op tegenspraak,

Gelet op de artikelen

- 11, 12, 14, 24, 31 tot 37 en 41 van de wet van 15 juni 1935
- 162, 185, 190, 190 ter, 194, 195, 199, 200, 202, 203, 203 bis, 210, 211 wetboek van strafvordering
- 1, 2, 3, 7, 38, 40, 50, 65 strafwetboek
- 2, 3, 12, 15 tot 32, 56, 58, 59, 60 van het decreet van 2 juli 1981
- 11, 13, 15 van het decreet van 3 maart 1976
- 1 van de wet van 5 maart 1952
- 4 van de wet van 26 juni 2000
- 36 van de wet van 7 februari 2003
- 2 en 3 van de wet van 26 juni 2000
- 3 en 4 van de wet van 30 oktober 1998
- 5, 6 en 8 van het decreet van 7 december 2001
- 1 en 8 van de wet van 29 juni 1964
- 58 van het K.B. van 18 december 1986
- 28 en 29 van de wet van 1 augustus 1985
- 91 van het K.B. van 28 december 1950
- 1385bis gerechtelijk wetboek

Ontvangt de hogere beroepen;

Bevestigt het bestreden vonnis in zoverre de einddatum der feiten werd gepreciseerd;

Actualiseert de feiten van de tenlasteleggingen sub I en II zoals voormeld (pagina 5);

Verklaart eerste beklaagde
schuldig aan het hem ten laste gelegde feit sub I
zoals geactualiseerd en gepreciseerd;

Verklaart eerste beklaagde
niet schuldig aan het hem ten laste gelegde feit
sub II zoals geactualiseerd en gepreciseerd en
spreekt hem hiervan vrij;

Verklaart tweede beklaagde
schuldig aan de hem ten laste gelegde feiten sub I
en II zoals geactualiseerd en gepreciseerd;

Stelt vast dat de in hoofde van tweede beklaagde
bewezen verklaarde feiten sub I en II zoals

geactualiseerd en gepreciseerd de opeenvolgende en voortgezette uitvoering zijn van een zelfde misdadig opzet;

Veroordeelt eerste beklaagde voor het ten zijnen laste aangenomen feit sub I zoals geactualiseerd en gepreciseerd tot een geldboete van HONDERD VIJFTIG EURO te vermeerderen met 40 opdecimen en alzo gebracht op ZEVENHONDERD VIJFTIG EURO of een vervangende gevangenisstraf van EEN MAAND;

Veroordeelt tweede beklaagde voor de ten zijnen laste aangenomen en vermengde feiten sub I en II zoals geactualiseerd en gepreciseerd tot een geldboete van TWEEHONDERD EURO te vermeerderen met 40 opdecimen en alzo gebracht op DUIZEND EURO of een vervangende gevangenisstraf van EEN MAAND;

Verleent aan ieder van de beide beklaagden uitstel van tenuitvoerlegging van de opgelegde geldboetes voor een termijn van ÉÉN JAAR vanaf heden;

Stelt vast dat de feiten gepleegd werden zowel voor als na 1 januari 2002 doch niet na 29 februari 2004;

Verplicht elke beklaagde om bij wijze van bijdrage tot de financiering van het bijzonder fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders een bedrag te betalen van VIJFENTWINTIG EURO, verhoogd met 45 opdecimen en alzo gebracht op HONDERD ZEVENENDERTIG EURO en VIJFTIG CENT;

Legt aan elke veroordeelde een vergoeding op van VIJFENTWINTIG EURO;

Beveelt ten overstaan van de eerste en de tweede beklaagde het herstel van de plaats in de vorige staat, hetgeen inhoudt:

herstelling van de dakspanten, muurplaten en ankerbalken van kasteel en hoevegebouwen, vernieuwen van alle dakbedekkingen van kasteel en hoevegebouwen en het dichten van raam- en deuropeningen

binnen de termijn van DRIE JAAR ingaande vanaf het in kracht van gewijsde gaan van huidig arrest;

Beveelt dat de Vlaamse regering of de door de Vlaamse regering aangewezen ambtenaren ambtshalve voor de uitvoering van het herstel in de vorige staat moeten zorgen voor zover door de beklaagden

daaraan niet zal zijn voldaan binnen de gestelde hersteltermijn;

Zegt dat de overheid of de particulier die het arrest uitvoert, gerechtigd is om de materialen en voorwerpen afkomstig van de herstelling van de plaats of van de staking van het strijdig gebruik, die door de Vlaamse regering als niet-historisch worden aangeduid, te verkopen en te verwijderen;

Zegt dat de overtreder die in gebreke blijft, verplicht is alle uitvoeringskosten, verminderd met de opbrengst van de verkoop der materialen en voorwerpen, te vergoeden op vertoon van een staat, opgesteld door de overheid of begroot en uitvoerbaar verklaard door de beslagrechter in de burgerlijke rechtbank;

Veroordeelt beide beklaagden, voor het geval dat aan de veroordeling tot herstel niet wordt voldaan, solidair tot betaling van een dwangsom van HONDERD EURO per dag vertraging vanaf de eerste dag volgend op het verstrijken van de hoger vermelde hersteltermijn en in zoverre huidig arrest vooraf werd betekend;

Beveelt ten overstaan van de tweede beklaagde het herstel inhoudende verwijdering van alle autowrakken op de gronden rond het kasteel en de hoevegebouwen en dit binnen een termijn van ZES MAANDEN ingaande vanaf het in kracht van gewijsde gaan van huidig arrest;

Veroordeelt tweede beklaagde, voor het geval dat aan de veroordeling tot herstel niet wordt voldaan, tot betaling van een dwangsom van VIJFENTWINTIG EURO per dag vertraging vanaf de eerste dag volgend op het verstrijken van de hoger vermelde hersteltermijn en in zoverre huidig arrest vooraf werd betekend;

Laat de kosten van het hoger beroep van het Openbaar Ministerie ten laste van de Staat;

Veroordeelt beklaagden ieder tot de helft van de overige kosten van de strafvordering in beide aanleggen, deze voorgesloten door de openbare partij in totaal begroot op 209,69 euro, deze kosten ondeelbaar verbonden zijnde aan de feiten van de tenlasteleggingen waaraan zij schuldig bevonden werden.

Aldus gedaan en uitgesproken in openbare
terechtzing van de
TWAALFDE KAMER van het HOF VAN BEROEP te ANTWERPEN
op
TWAALF OKTOBER TWEEDUIZEND EN ZES

waar aanwezig waren

Voorzitter

Raadsheer

Raadsheer

Advocaat-generaal

Griffier

Op het oogenblik van de uitspraak van huidig
arrest, waarover , Raadsheer, mede
beraadslaagd heeft overeenkomstig artikel 778 van
het Gerechtelijk Wetboek, wordt deze magistraat
wettig verhinderd zijnde vervangen door
Raadsheer, daartoe aangewezen overeenkomstig
artikel 779 van het Gerechtelijk Wetboek, bij
bevvelschrift van de Eerste Voorzitter van het Hof
van beroep alhier, in datum van heden;